

SOLEMNITAT DE CORPUS CHRISTI

Celebrem el diumenge la solemnitat del Corpus Christi, en la qual agraïm al Senyor el regal de la seua presència entre nosaltres en el sagrament de l'Eucaristia. Esta festa ens recorda també que no podem considerar-nos bons amics de Jesús si no ens alegrem de la invitació que Ell ens fa a participar en el banquet del seu cos i de la seua sang. Participar en l'Eucaristia dominical no és únicament complir una llei o una norma imposada: és signe que per damunt d'altres coses valorem l'amistat amb Jesús.

Eixa amistat amb Crist és també el fonament de la unitat entre nosaltres. Quan llegim l'Evangeli descobrim que entre els deixebles no hi havia una unitat forta: existien diferències per les expectatives que cadascun tenia; sovint discutien qui d'ells seria el més important en el regne de Déu; no pensaven tots de la mateixa manera ni tenien la mateixa manera de ser... Què és el que els mantenia units? Qui els unia era Jesús i sense Ell no tenia cap sentit romandre junts.

L'Església la formem persones amb maneres de pensar i sensibilitats diverses, que fins i tot podem arribar a tindre interessos divergents. Però tots sentim que Jesús és algú que és nostre, i tots sabem que no ens podem apropiari d'Ell com si fora únicament meu. L'Eucaristia és el sagrament del qual Jesús se servix per a unir-nos a Ell i, per tant, el sagrament que manté la unitat entre els cristians. Sense Jesús la comunitat es dispersa; sense l'Eucaristia l'Església es desfà.

Quan un cristià abandona l'Eucaristia no sols s'allunya del Senyor, sinó que acaba sentint-se estrany en la comunitat cristiana i se separa d'ella. A més, sense l'Eucaristia l'Església es dividix. Sant Agustí, en un dels seus sermons, parlant d'este sagrament diu: "en este pa se us indica com heu d'estimar la unitat". No abandonem l'Eucaristia si volem romandre units al Senyor i a la seua Església.

La festa del Corpus és també el dia en què els cristians fem la nostra aportació a Càritas. Sovint podem pensar que les pobreses i necessitats del nostre món són més grans que les nostres possibilitats i desentendre'ns dels més necessitats. Jesús obra el prodigi d'augmentar el bé que fem, i allò que moltes vegades ens pot semblar impossible es fa realitat, perquè on es viu l'Evangeli es desperten actituds evangèliques en el cor de les persones. Qualsevol compromís o aportació en favor dels més pobres viscuts des de l'amor són generadors de bé.

El cristià no pot separar el seu compromís en favor dels més necessitats del seu amor a Crist present en l'Eucaristia, perquè estem convençuts que si tots conegueren i estimaren a Jesús, el nostre món seria millor; ens estimariem tots més; ens perdonariem els uns als altres; i ens ajudariem amb més generositat. Jesús pot canviar el cor dels qui s'obrin a la seua amistat, i per això també pot transformar el nostre món.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***